

INF-fördraget tjäna allas intressen

En efterlevnadskris och insikter om fördragets alternativlöshet

av Dirk Roland Haupt

TITEL:

Facing the Missile Challenge. U.S. Strategy and the Future of the INF Treaty.

FÖRFATTARE:

David W. Karn, Jr

FÖRLAG:

Santa Monica/Arlington/Pittsburgh:
RAND Corporation, 2012

NÄR ETT NEDRUSTNINGSFÖRDRAG uppges ha hamnat i kris, bör ett sådant konstaterande föranleda att ifrågasvarande traktat ådras sig uppmärksamhet från flera håll – inte minst från utrikes- och säkerhetspolitiska aktörer, från försvars- och underrättelseanalytiker samt från folkrättsjurister. Så är fallet med 1987 års INF-fördrag, d v s fördraget den 8 december 1987 mellan Amerikas förenta stater och de Socialistiska rådsrepublikernas union om avskaffande av mellan- och kortdistansmissiler.¹ Möjliga symptom på en efterlevnadskris har visat sig ett tag nu.² Från ömse håll har det gjorts gällande att den andra sidan brutit mot fördragets bestämmelser,³ och mer eller mindre väl förnimbara överväganden kring möjliga grunder för uppsägning av fördraget har banat vägen för en diskussion i offentligheten och vetenskapen.⁴

Så sent som den 13 oktober 2015 publicerade den vetenskapliga utredningstjänsten i Förenta staternas kongress en rapport⁵ som bl a bereder argumentationslinjerna för och emot en uppsägning av INF-fördraget från amerikanskt håll. Detta skedde kort efter det att det blivit känt att Ryssland den 2 septem-

ber 2015 senast flygtestat en ny marklanserad kryssningsmissil som från amerikanskt håll hade getts beteckningen SSC-X-8,⁶ medan somliga föredrar beteckningen 9M729.⁷ I provet hade kryssningsmissilen visserligen inte tillåtits flyga bortom den 500 kilometers begränsning,⁸ som definierar den lägsta räckvidd för enligt fördraget förbjudna landbaserade ballistiska och kryssningsmissiler med räckvidder mellan 500 och 5 500 km, antingen de är konventionellt eller nukleärt bestyckade.⁹ Enligt analytiker bedömdes provmissilen kunna anses som ett derivat¹⁰ av två andra missiler – den ubåtsburna och därmed inte fördragsreglerade medeldistansmissilen 3M14 eller den TEL (transporter–erector–launcher)¹¹-lanserade missilen 9M728 (SSC-7) Iskander¹² – och ha en räckvidd på mellan 1 000 och 5 500 kilometer,¹³ vilket gör att den skulle tillhöra de enligt fördraget förbjudna medeldistansmissilerna.¹⁴ Provflygningen av SSC-X-8 (9M729)-missilen uppvisade också vad dessa analytiker kallade för en ”nukleär profil”, vilket innebär att vapnet är en del av Rysslands strategiska kärnvapen.¹⁵

Medan kärnvapenmissiler under det kalla kriget var en, låt vara impopulär, garant för stabilitet, har missilhotet förändrats avsevärt efter öst-västkonfliktens slut. I olika staters arsenaler finns sedan dess nya typer av robotar, och i synnerhet stater i krisregioner tar medeldistansräckviddiga missiler i sin tjänst som ett viktigt medel för att rusta upp. Denna vaga, mestadels oriktade och svårbedömda risk kan beskrivas som gällande en ny generation av missilhot (”missilhotet 2.0”).¹⁶ Utifrån det kunskapsläge som rådde år 2012 publicerade RAND Corporation en studie om USA:s missilstrategi och INF-fördragets framtid – författad av David W. Kern Jr., docent i statsvetenskap vid St. John’s University i Queens, New York –, som är föremål för förevarande recension.¹⁷ Visserligen har INF-fördragets tillämpningspraktik sedan dess utsatts för de inledningsvis nämnda nya påfrestningarna och belastningarna. Men detta är just poängen med varför denna bok förtjänar uppmärksamhet också fyra år efter sin utgivning: I den beskrivs den tekniska förändringens roll som en ofta förbisedd variabel i utvecklingen av staters säkerhetsstrategier.

Framställningen styrs av huvudfrågorna

- Vilka är de potentiella militära bidragen av en ny generation av landbaserade konventionella ballistiska medeldistansmissiler till effektiva amerikanska svar på kritiska regionala missilhot mot bakgrund av befintliga och framtida alternativa program?
- Vilka är de politiska och militära konsekvenserna av ett amerikanskt frånträde från INF-fördraget?
- Vilka är potentiella vägar framåt för USA för att både diplomatiskt och politiskt-militärt hantera hotet om en spridning av missiler?

Och den mynnar ut i slutsatser om huruvida 1987 års INF-fördrag fortsätter att tjäna USA:s säkerhetsintressen nästan tre decennier efter fördragets undertecknande.

De vapensystem som fördraget uttryckligen förbjuder¹⁸ – landbaserade ballistiska och kryssningsmissiler med räckvidder mellan 500 och 5 500 km, vare sig de är konventionellt eller nukleärt bestyckade – har visat sig vara centrala tillgångar i arsenalerna hos en rad viktiga regionala stormakter. Dessa missiler utgör betydande hot mot amerikanska styrkor utomlands samt mot allierade styrkor och leder till frågan om USA behöver en enligt INF-fördraget otillåten förmåga för att effektivt kunna bemöta dessa utmaningar. Om svaret är jakande skulle INF-fördragets begränsningar i själva verket kunna undergräva USA:s nationella säkerhetsintressen.¹⁹ I omvänt fall, och med tanke på USA:s omfattande konventionella militära resurser, skulle det kunna finnas program som på ett mer kostnadseffektivt och operativt flexibelt sätt skulle avvärja de hot som utgörs av regionala strategiska robotstyrkor med tillgång till mellan- och kortdistansmissiler.

Studien bedömer dels vilken typ av regionala säkerhetshot som USA står inför och analyserar effektiviteten av befintliga program som sannolikt kommer att vara tillgängliga för beslutsfattarna för att avvärja dessa hot, dels vilket potentiellt bidrag som kan förväntas av en ny generation av konventionella landbaserade medeldistansmissiler framöver. I studien undersöks också de större politiska och säkerhetsmässiga konsekvenser som en uppsägning av INF-fördraget från amerikanskt håll skulle få för bedömningen av viktiga allierades och regionala partners intressen samt vilka potentiella diplomatiska vägar framåt som står till buds för USA:s vidkommande.

Undersökningens resultat

Under det senaste årtiondet har karaktären av spridningen av robotar främst varit vertikal, vilket återspeglar den kvalitativa utvecklingen av befintliga missilprogram snarare än utbredningen av nya program i samband med horisontell spridning. Multilaterala initiativ såsom kontrollsystemet för missilteknik (MTCR)²⁰ och säkerhetsinitiativet mot spridning av massförstörelsevapen (Proliferation Security Initiative; PSI)²¹ har skapat större hinder för förvärv av ballistiska missiler och tillhörande teknik, och den tekniska expertis och kunskap som krävs för att bygga upp ett omfattande program. Icke desto mindre har ballistiska medeldistansmissiler blivit viktiga tillgångar för regionala stormakter som Iran, Nordkorea, Indien, Pakistan och Kina.

Medan stater som Iran och Nordkorea utgör avsevärda hot mot USA:s och dess allierades intressen, är det inte klart att USA behöver en motsvarande missilförmåga för att på ett effektivt sätt avskräcka dessa stater eller för att tillräckligt försvara sina regionala intressen för den händelse att dess avskräckningsstrategi skulle misslyckas. USA:s militära överlägsenhet på det konventionella området, som stöds av en trovärdig avskräckningsförmåga baserad på dess kärnvapeninnehav, samt en ökad missilförsvarsförmåga och starka relationer med framträdande regionala allierade ger en samfällid förmåga som är nödvändig för att effektivt bemöta dessa två svåra utmaningar. På liknande sätt verkar amerikanska robotar vara en olämplig åtgärd mot de ökade lagren av nukleärt bestyckade medeldistansmissiler i Indiens och Pakistans arsenaler.²²

Det enda hot mot USA:s säkerhetsintressen, som enligt Kearn²³ i slutändan kan tänkas rättfärdiga ett allvarligt övervägande av landet att dra sig ur INF-fördraget, består i den betydande ökningen, både kvantitativt och kvalitativt, av de strategiska robotstyrkorna

i Folkrepubliken Kina. Dessa missilförband bidrar till en växande AA/AD ("anti-access/area denial")-förmåga, d v s en förmåga att vägra, förhindra eller förbjuda tillträde eller tillgång till ett visst område i försvarssyfte, vilken avsevärt kan försämra USA:s kapacitet att effektivt kunna genomföra operationer för att försvara Taiwan vid en konflikt, samtidigt som den kan undergräva möjligheten för Förenta staterna att avskräcka Kina från att inleda fientligheter i händelse av en kris.

Medan det kan tyckas nödvändigt att svara på Kinas missilcentrerade militära moderniseringsprogram med en därefter anpassad missilstrategi för att kunna nå och bekämpa mål av högt värde, såsom utplacerade mobila missiler, flygbaser och ledningssystem, skulle programmet sannolikt vara relativt kostsamt. Dessutom skulle andra faktorer – däribland begränsad tillgänglighet till lämpliga baser och det sannolika kinesiska svaret på en sådan utplacering – avsevärt minska dess upplevda fördelar. Andra programval för att vidmakthålla eller förbättra USA:s konventionella förmåga på kort, medellång och lång sikt må vara att föredra när det gäller kostnadseffektivitet och flexibilitet i verksamheten. En ny landbaserad konventionell medeldistansmissil är enligt studien knappast någon patentlösning för att svara på hoten från Kinas utvidgning av sin missilförmåga.²⁴

Kearn drar slutsatsen att de politiska och säkerhetsmässiga kostnaderna för en amerikansk uppsägning av INF-fördraget sannolikt skulle bli betydande och långvariga.²⁵ Det är svårt att föreställa sig ett scenario där de militära fördelar som förmedlas av landbaserade konventionella medeldistansmissiler skulle uppväga de politiska och militära kostnaderna för ett sådant frånträde. Emellertid kräver denna slutsats en viss geografisk och politisk differentiering.

Medan *Ryssland* nog skulle välkomna en oinskränkt möjlighet att rekonstruera sina robotstyrkor, skulle en omläggning av den samarbetsorienterade inriktning, som än så länge kännetecknar den samtida rustningskontrollen, sannolikt öka Rysslands misstänksamhet om USA:s motiv, och utmaningen att konkurrera med USA i en annan verklighet är inte nödvändigtvis en tilltalande option. Det bör inte antas att en ny frihet från fördragsbaserade begränsningar skulle tolkas som en godartad signal, särskilt på längre sikt. Dessutom verkar en utvidgning av Rysslands förmåga att genomföra en militär doktrin som bygger på förstaslagsförmågan avseende kärnvapen skapa fler problem än den löser.²⁶

Ett klart och överväldigande negativt svar borde Förenta staterna förvänta sig från sina *europiska Natoallierades* håll. En uppsägning av INF-fördraget förefaller vara ägnad att kunna ge drivkraften för den av många Natomedlemmar stödda minskningen av icke-strategiska kärnvapen i Europa en ändrad kurs. Akut oro för det nya ryska hotet kan förvärra motsättningarna mellan väst- och mellaneuropeiska Natoallierade, d v s mellan nyare och äldre Natomedlemmar. På ett mer grundläggande plan skulle ett beslut att frånträda ett fördrag som förstärkt säkerheten och stabiliteten i Europa sedan slutet av det kalla kriget ses som ytterligare ett exempel på Washingtons fjärmande från alliansen och från dess åtaganden gentemot Europas säkerhetsintressen.²⁷

I *Ostasien* kan det vara svårt för USA att rättfärdiga en uppsägning av INF-fördraget för att kunna utplacera konventionella mellan- och kortdistansräckviddiga missiler i regionen, förutsatt att de aktuella utvecklingslinjerna fortgår och så länge inte några tydliga kinesiska provokationer eller en dramatisk förskjutning mot aggressivt beteende leder till en grundläggande ändring av lägesbilden.

Med tanke på det ömsesidiga ekonomiska beroendets höga nivå och den centrala roll, som Kina har antagit, samt de regionala handelsflödena får det vidare antas att även USA:s allierade som Japan och Sydkorea skulle vara obenägna att stödja ett diplomatiskt steg som kan ses som provocerande och som undergrävande för den regionala stabiliteten. Dessutom skulle det kunna påskynda en betydande inhemsk politisk oro, om dessa stater försattes i det svåra läget att behöva göra ett tydligt val i en potentiell konflikt, vilket sannolikt skulle begränsa USA:s utplaceringsalternativ till dess egna territorier, såsom exempelvis Guam.²⁸

När det gäller den bredare *globala icke-spridningsarkitekturen* skulle slutligen en amerikansk uppsägning av INF-fördraget sannolikt avsevärt försvaga MTCR och kunna egga till ytterligare spridning. Även om MTCR inte har varit perfekt, så har det i vart fall bidragit till att begränsa den horisontella spridningen sedan slutet av 1980-talet. En upplevd omkastning av USA:s ledarskap kan vara skadlig för trovärdigheten av denna exportkontrollregim. Dessutom skulle två stora potentiella leverantörer, Kina²⁹ och Ryssland, samt en potentiell andra klass av leverantörer, som består av stater utanför MTCR-regimen, ha strategiska och ekonomiska incitament att sälja förbjudna missil-system eller att avhålla sig från samarbete om icke-spridningsinitiativ.³⁰

På grund av de troliga politiska och säkerhetsmässiga kostnaderna och de begränsade militära fördelarna med landbaserade medeldistansmissiler för att bemöta utmaningen med Kinas militära modernisering är det enligt Kearn svårt att föreställa sig att ett ensidigt frånträde från INF-fördraget skulle vara till gagn för USA:s nationella intressen.³¹ I stället rekommenderar han att USA bör fokusera på att samarbeta³² med Ryssland och använda den ryska oron

för västliga robotstyrkor för att utvidga fördraget till att omfatta stater som Kina, Indien, Pakistan och andra. På kort sikt är den sannolika framgången för en sådan strategi obetydlig, kanske t o m tvivelaktig, men den kan lägga en mer lämplig grund för en dialog med Peking än att fokusera på strategiska vapen. Under tiden bör USA söka samarbeta med Ryssland för att upprätthålla INF-fördraget och, om nödvändigt, ta itu med det potentiella problem, som Kinas missilprogram kan tänkas utgöra, genom att utveckla alternativa militära program som är bättre anpassade till geografi och politiska verkligheter i Ostasien och som kan vara mindre kostsamma.

Avslutning

I ett tidigare bidrag i *KKrVAHT*³³ har recensenten hävdade att en uppsägning av INF-fördraget skulle utgöra en kränkning av artikel VI i 1968 års icke-spridningsfördrag, såvida inte INF-fördraget då skulle ersättas av en fördragsbaserad överenskommelse som omfattar bestämmelser om oåterkallelighet motsvarande dem som fastställs i nuvarande INF-fördraget. Den nedrustningsfolkrättsliga principen om oåterkallelighet åsyftar en spärr mot att reversera den en gång genom nedrustningsåtgärder uppnådda, lägre beväpningsnivån. I sin studie har David W Kearn på ett övertygande sätt klargjort varför

INF-fördraget är alternativlöst. För sina amerikanska och europeiska läsare framhåller han att INF-fördragets uppsägningsklausul i artikel XV:2 kan åberopas av skäl som ligger helt utanför det bilaterala avtalsförhållandet,³⁴ varför de ömsesidiga beskyllningar, som referats inledningsvis, visserligen skulle kunna tjäna som uppsägnings-skäl, men ingalunda behöva göra det under alla omständigheter.

Förslaget till en varsam öppning av detta fördrag låter i förstone bestickande, och så sent som i februari 2015 uppgavs Moskva och Washington dela uppfattningen att INF-fördraget bör bli ett multilateralt fördrag.³⁵ Men det gäller också att inse att INF-fördragets förbuds- och begränsningsregler samt i synnerhet dess verifikations- och beräkningsregler inte kommer att kunna överföras till ett potentiellt framtida multilateralt fördrag om mellan- och kortdistansmissiler genom kommandona ”kopiera” – ”klistra in”. När Kearn i bokens sista mening skriver att ”bevarandet av INF-fördraget kommer att fortsätta tjäna USA:s nationella säkerhetsintressen”,³⁶ är recensenten benägen att hålla med och att tillägga: samt dess europeiska allierades och partners, inklusive Sveriges.

Recensenten är jur lic och suppleant i den av International Law Association inrättade kommittén för kärnvapen, icke-spridning och samtida folkrätt.

Noter

1. Fördraget den 8 december 1987 mellan Amerikas förenta stater och de Socialistiska rådsrepublikernas union om avskaffande av mellan- och kortdistansmissiler (Treaty of December 8, 1987, between the United States of America and the Union of Soviet Socialist Republics on the Elimination of their Intermediate-Range and Shorter-Range Missiles), <http://www.state.gov/t/avc/trty/102360.htm#text> (2016-01-24).

– Förhandlings- och fördragshistorien beskrivs utförligt av Jones, David T (utg): *The Reagan-Gorbachev Arms Control Breakthrough. The Treaty Eliminating Intermediate-Range Nuclear Force (INF) Missiles*, Vellum/New Academia Publishing, Washington DC 2012, samt av Shultz, George P: *Turmoil and Triumph. My Years as Secretary of State*, Scribner, New York 1993, s 249, 353 f, 366, 709, 758–768.

2. Meier, Oliver: "Die Krise des INF-Vertrages", i *SWP-Aktuell*, 11. häftet 2015, http://www.swp-berlin.org/fileadmin/contents/products/aktuell/2015A11_mro.pdf (2016-01-24).
3. Ryska tjänstemän har hävdat att tre nuvarande och planerade amerikanska militära program bryter mot INF-fördraget, nämligen (1) användningen av medeldistansmissiler som mål under tester av amerikanska missilförsvarssystem, (2) användningen av beväpnade förlösa flygfarkoster som bärsarsystem och (3) den planerade utplaceringen på land av interceptorer inom ramen för missilförsvaret i marinens missilavfyrningssystem MK-41. USA anklagade i sin tur Ryssland officiellt att bryta mot INF-fördraget i slutet av juli 2014, då det amerikanska utrikesdepartementet släppte 2014 års upplaga av sin rapport *Adherence to and Compliance with Arms Control, Nonproliferation, and Disarmament Agreements and Commitments*. Emellertid innehåller rapporten inga konkreta bevis för att styrka detta påstående, utan endast hänvisningar till sekretessbelagd information. Se Woolf, Amy F: Congressional Research Service Report R43832 (2015-10-13) *Russian Compliance with the Intermediate Range Nuclear Forces (INF) Treaty. Background and Issues for Congress*, United States Congress, Washington DC 2015, s 11–21, <https://www.hsdl.org/?view&did=787918> (2016-01-24).
4. Weitz, Richard: "Russia and the INF Treaty", i: *Diplomaatia*, 145. häftet (september 2015), s 7–9, <http://www.diplomaatia.ee/en/article/russia-and-the-inf-treaty/> (2016-01-24); Fieldhouse, Richard W: "INF Treaty Impasse: Time for Russian Action", i: *Arms Control Today*, band 46, 1. häftet 2016, s 8–15.
5. Op cit, Woolf, Amy F, not 3.
6. Gertz, Bill: "Russia Again Flight Tests Illegal INF Cruise Missile", i: *Washington Free Beacon* 2015-09-28, freebeacon.com/national-security/russia-again-flight-tests-illegal-inf-cruisemissile/ (2016-01-24).
7. Lewis, Jeffrey: "Russian Cruise Missiles Revisited (2015-10-27)", www.armscontrolwonk.com/archive/207816/russian-cruise-missiles-revisited/ (2016-01-24).
8. Op cit, Gertz, Bill, not 6.
9. Artikel II:1–2 och 5–6 jämfört med artikel VI:1 i INF-fördraget.
10. Med hänvisning till artikel VI:2 och VII i INF-fördraget är derivatsargumentet betydelsefullt. Detta måste emellertid förbigås här, då de citerade källorna inte tillåter en ingående – och behövlig – granskning av argumentets innebörd. Se vidare United States Congress (utg): 100th Congress, 2nd Session. Report of the Committee on Foreign Relations, United States Senate (1988-04-14). *Executive Report 100-15 The INF Treaty*, U.S. Government Printing Office, Washington DC 1988, s 119 f.
11. Missilavfyrningssystem av typen TEL omfattas av INF-fördraget om de missiler som ska avfyras från dem är omfattade av fördragets bestämmelser; artiklarna II:3–4 i INF-fördraget.
12. Det är omstritt huruvida missilen 9M728 (SSC-7) Iskander är förenlig med INF-fördraget eller ej. För en presentation av argumenten för och emot se Schneider, Mark B: *Confirmation of Russian Violation and Circumvention of the INF Treaty*, National Institute for Public Policy, Fairfax VA 2014, s 4, <http://www.nipp.org/wp-content/uploads/2014/11/Confirmation-of-Russian-Violations-of-the-INF-Treaty8.pdf> (2016-01-24).
13. Op cit, Lewis, Jeffrey, not 7.
14. Artikel VI:1:a jämfört med artikel II:5 i INF-fördraget.
15. Op cit, Gertz, Bill, not 6.
16. Se Schmucker, Robert H och Schiller, Markus: *Raketenbedrohung 2.0: Technische und politische Grundlagen*, Mittler & Sohn, Hamburg/Bonn 2015, s 24–26.
17. Boken kan i sin helhet kostnadsfritt laddas ned i PDF-format på http://www.rand.org/content/dam/rand/pubs/monographs/2012/RAND_MG1181.pdf samt som e-bok på http://www.rand.org/content/dam/rand/pubs/monographs/2012/RAND_MG1181.epub (båda 2016-01-24).
18. Artikel VI:1 jämfört med artikel II:5–6 i INF-fördraget.
19. Kearn, David W: *Facing the Missile Challenge. U.S. Strategy and the Future of the INF Treaty*, RAND Corporation, Santa Monica/Arlington/Pittsburgh 2012, s xiii, 111 f.
20. Närmare om MTCR se Ahlström, Christer: *The Status of Multilateral Export Control Regimes. An Examination of Legal and Non-Legal Agreements in International Cooperation*, Iustus, Uppsala 1999, s 376–395.
21. Närmare om PSI se U.S. Department of State: "Factsheet 'The Proliferation Security Initiative: A Global Cooperative Effort'", <http://www.state.gov/t/isn/rls/fs/209943>.

- htm* samt "Proliferation Security Initiative", <http://www.state.gov/t/isn/c10390.htm> (båda 2016-01-24). Se också Jacobsson, Marie: *Folkrätten, havet och den enskilda människan*, Liber, Malmö 2009, s 62.
22. Op cit, Kearn, David W, not 19, s xiv, 33-56.
 23. Ibid, s xv, 91, 105-107.
 24. Ibid, s xv, 73-91.
 25. Ibid, s xv-xvii, 93-114.
 26. Ibid, s xv-xvi, 94-99.
 27. Ibid, s xvi, 99-104.
 28. Ibid, s xvi, 104-108.
 29. Folkrepubliken Kina är inte medlem i MTCR men har gått med på att följa regimen ursprungliga riktlinjer och bilaga från år 1987, dock inte de efterföljande revideringarna. Däremot har Kina inom ramen för uppgörelsen om Irans nukleära program enligt FN:s säkerhetsråds resolution 2231 (2015) samtyckt till att tillämpa MTCR:s förteckning över utrustning, programvara och teknik i den version som gällde den 16 juli 2015; se Dirk Roland Haupt: "Uppgörelsen om Irans nukleära program. Folkrättslig analys av FN:s säkerhetsråds resolution 2231 (2015)", i förevarande häfte av *KKrVAHT*, s 138 f not 36.
 30. Ibid, s xvi f, 104-111.
 31. Ibid, s xvii, 115-126.
 32. INF-fördraget självt innehåller bestämmelser om ett samarbetsforum, det s k särskilda verifikationsutskottet. Enligt artikel XIII:1 i INF-fördraget skall parterna inrätta detta utskott för "att främja målen och genomförandet av bestämmelserna i detta fördrag. Parterna är överens om att, om endera parten så begär, de skall träffas inom ramen för det särskilda verifikationsutskottet i syfte (a) att lösa frågor i samband med de förpliktelser som åligger dem och (b) att enas om sådana åtgärder som kan vara nödvändiga för att förbättra bärkraften och effektiviteten av detta fördrag". Den 20 december 1988 slöts samförståndsavtalet mellan Amerikas förenta staters regering och de Socialistiska rådsrepublikernas unions regering om förfaranden för det särskilda verifikationsutskottets verksamhet (Memorandum of Understanding between the Government of the United States of America and the Government of the Union of Soviet Socialist Republics Regarding Procedures for the Operation of the Special Verification Commission). Utskottet möts som regel i Genève. – För ändamålen med INF-fördraget har Sovjetunionen tolv efterträdarstater.
- Dessa samt USA har kommit överens om att endast fyra av dem – Ryssland, Kazakstan, Ukraina och Vitryssland – deltar i de fördragsenliga inspektionerna och i det särskilda verifikationsutskottets arbete. Därutöver finns det anläggningar i Turkmenistan och Uzbekistan som skulle kunna inspekteras jämlikt INF-fördraget. USA har emellertid beslutat att inte utöva sin rätt att genomföra inspektioner i dessa två stater; i gengäld deltar dessa inte i det särskilda verifikationsutskottets sammanträden.
33. Haupt, Dirk Roland: "Förhandla om kärnvapenedrustning. Skyldighet enligt 1968 års icke-spridningsfördrag", *KKrVAHT*, 2. häftet 2015, s 121 samt not 53 på s 128 f.
 34. Enligt artikel XV:2 i INF-fördraget skall "varje fördragspart [...] under utövande av sin nationella suveränitet ha rätt att uppsäga fördraget, om den finner att extraordinära händelser, sammanhängande med det ämne som avhandlas i detta fördrag, har äventyrat dess högsta intressen. Den skall underrätta den andra fördragsparten om sådan uppsägning sex månader i förväg. Sådan underrättelse skall innefatta en redogörelse för de extraordinära händelser som den anser ha äventyrat dess högsta intressen". Denna uppsägningsklausul efterbildar uppsägningsklausulen i artikel X:1 i 1968 års icke-spridningsfördrag. Notera att uppsägningsskälet måste vara en extraordinär händelse som sammanhänger med fördragsämnet. Detta behöver inte vara en händelse inom det bilaterala fördragsförhållandet, men skulle för INF-fördragets vidkommande exempelvis kunna vara mycket påtagliga effekter av en tredje stats missilstrategi på ettdera USA eller Ryssland.
 35. "Moscow Content with INF Treaty, Wants More States to Join", <http://sputniknews.com/politics/20150218/1018430952.html> (2016-01-24). Se också Nuclear Threat Initiative: "Treaty between the United States of America and the Union of Soviet Socialist Republics on the Elimination of Their Intermediate-range and Shorter-range Missiles (INF Treaty)", <http://www.nti.org/treaties-and-regimes/treaty-between-the-united-states-of-america-and-the-union-of-soviet-socialist-republics-on-the-elimination-of-their-intermediate-range-and-shorter-range-missiles/> (2016-01-24).
 36. Kearn, David W, op cit, not 19, s 126.